

meu successor m'imitarà (així ho crec), quan l'Auto veurà, ja sigui en poblacions, carreteres freqüentades, o en altres col·lectes o carrers i en avissar pobles, és un veritable «veïcicle» terrible.

Per a córrer hi ha les carreteres dels estats i salarials, o a la nit, però mai no serà just molestar amb excessos el proper per l'inconscient o abusiu dret de posseir una «maquina arrulladora» el propietari de la qual vol «lluitar» a despit de reglaments i ordenances.

La meua opinió no és sospitosa car soc d'antic propietari i entusiasta de l'automòbil i així conec i vull que es juguin aquestes ratlles sense apassionament, ja que els dicta la millor del bé de tots.

MORT DE LA COMTESSA D'ALTA-MIRA

Madrid, 4. — A Santander ha mort aquest matí la comtessa d'Altamira, duquessa de Sesa, emparentada amb el rei.

SORTIDA D'EN GARCIA PRIETO

Madrid, 4. — Ahir a la matinada va sortir en automòbil cap a Cestona, l'ex-president del Consell, marqués d'Alhucemas.

FOU A UNA FABRICA DE PRODUCTES QUIMICS

Madrid, 4. — Al carrer del Pacifico s'ha produït un incendi d'importància aquesta tarda a una fabrica de productes químics.

Les flames destruïren l'armadura i el sostre.

Audien els parcs de la Direcció i el Primer, sota el comandament del senyor Monasterio. Aconseguint aparcar el foc.

Les pèrdues són de consideració, puix ha estat destruït molt de material.

LES DUES NENES MARTIRITZADES

Madrid, 4. — El governador civil ha dit que havia ordenat que provisoriament ingressés a l'Asil de Vallehermoso, les dues nenes a les quals martiritzava la seva marxa al carrer de Ferran de los Rios.

EL CAS DEL CARRER D'ESLAVA

Madrid, 4. — El jutjat del districte de la Universitat, durant aquest dies els treballs encaminats a l'esclarament de la desaparició de les tres nenes del carrer d'Hilario Eslava.

Davant el Jutjat tornaren a comparexer totes les persones de les famílies de les nenes.

Aquesta diligència va estar dedicada a examinar novament el dit per les mares i parents de les nenes en anteriors declaracions.

El jutjat tornà a prendre declaració molt àmplia a la mestressa Maria Escudé, decretant després l'ingrés a la presó a disposició del Jutge.

CRIM

Madrid, 4. — A les sis del matí d'avui, dos guàrdies de Seguretat, que estaven de servei al carrer de la Esgrima, s'originaren un homocidi apunyalant brutalment una dona que jolia a terra en mig d'un gran bassal de sang.

L'agressor, en veure's descobert pels agents de l'autoritat ha intentat també agredir amb el ganivet que empenyava a un dels guàrdies, però aquest li ha donat el braç i s'ha salvat miraculosament.

L'agressor, en veure que l'anaven a detenir caigué a terra i es clavà el ganivet a un costat.

Traslladats la dona i el seu agressor a la Casa de Socors, s'apreciava a la dona, que es nomena Francisca Cristóbal Montero, les ferides d'arma blanca, a diferents parts del cos, greus, i a l'agressor, anomenat Josep Ferran Esteve, una ferida de tres centímetres de profunditat per nou d'extensió a la regió intercostal, d'arma blanca, que li interessa el pulmó. Gravíssim.

Aquest individu, que té 22 anys, i és d'origen pianolista, mantenia relacions d'amistat, només d'amistat, amb la Francisca, jove de vida alegre.

Anit passat, es trobaren, i sembla que ell va proposar-li passar la nit junts; ella s'hi negà, començaren a discutir i sorgí la tragèdia.

MORFINA I COCAINA

Madrid, 4. — El cap superior de policia ha manifestat avui als periodistes que havia estat detingut a Madrid un individu anomenat Jesús Lucas Sancha, que intentava comprar a la Farmacia Americana amb una recepta falsa 30 continguts de morfina i 10 de cocaïna.

Sembla que es tracta d'un empedernit morfíman.

A conseqüència de la declaració que pogué prestar, sembla que s'ha agafat una pista d'on es venien els dits articles en secret, i en virtut de diligències practicades per la policia foren detinguts al carrer de Sant Marcos els amants Joaquín Gómez i Aurora Fernández Arias, per sospitar-se que es dedicaven a vendre substàncies tòxiques, com es comprovà en un registre realitzat al domicili d'ambdós, on s'hi trobà gran quantitat de cocaïna i altres substàncies tòxiques, i si injectades als gimnasos, arien, segons manifestaren, a una fermada del carrer d'Hortaleza.

Ha estat detingut el dependent de la farmacia anomenat Josep Campillo.

ELLS ESPORTS

LAWN-TENNIS

La final d'Europa. — Evian-Les-Bains 4. — El francès Cochet venç el txecoslovac Zemla, per 6-8, 8-6 i 6-4.

Lacoste, francès, venç Macenauer, txecoslovac, per 6-2, 10-3, i 6-4.

Havans.

EXCURSIONISME

Carnet del Centre Excursionista «Rodamón». — Dia 10. — Excursió a Gavà, Castell d'Arampinyà, La Clota, La Morella, Camp Gros i Castelldefels.

Dies 10 al 17. — Interessant excursió a Andorra, l'Arleig i la Cerdanya, visitant-se els més bells recons d'aquestes valls pirèniques, ascendint entre altres cims, al Campdardós i al Pic Negre d'Emballa.

Dia 14. — Junta general ordinària.

Dia 17. — Excursió a Montcada, Sant Post de Campenelles, Font del Castanyer, La Conreria, Tiana i Masnou.

Dia 24. — Sortida a les platges del Besòs.

Vista organitzada per la Societat Fotogràfica a Sant Guadp de Vallès, seu interès. Montgat i l'Ermida de Valldeix.

Dia 31. — Excursió montsenyencs.

Balenya. El Brull, Camp de Cinc Sots, Sant Segimon, Santuari de l'Arola, Can Sala, Viladrau i Balenya.

MOTOR

Gran premi automobilista d'Europa. — Llo, 4. — Ha arribat en cinquè lloc Seagrave, sobre Sumbear, en sis hores Thomas sobre Delage, en sis hores Chassagne sobre Bugatti, en vuit hores Friedrich sobre Gubatti.

En arribar al guanyador de la carrera, Campari, fou acollit amb grans aclamacions, repetint-se sense parar els visques i aplaudiments i entonant-se l'himne nacional italià.

El mateix ocorregué en arribar el segon, entonant-se llavors la «Marseilles».

A la carrera estaven representats quatre nacions.

En la volta 12, el corredor de Vizcaya sofri un accident a conseqüència de prendre malament un viratge, resultant ferit lleument i quedant el cotxe destruït.

CICLISME

Campionat d'Espanya. — Bilbao, 4. — S'ha celebrat el campionat ciclista d'Espanya, en un recorregut de 100 quilòmetres, compresos entre Bilbao i Elorrio i retorn.

En tot el recorregut hi havia nombrosos públics que traslladats en trens i automòbils, motocicletes i bicicletes als viratges i diferents etapes del trajecte.

A presència de les autoritats i de les directives, i de nombrosos públics, es donà la sortida a les vuit del matí, al camp de Boland, als 20 corredors inscrits per a prendre part en la carrera.

El recorregut era: Asua, Sónica, Lerio, Lezcano, Larrazema, Eliche, Amoretieta, Durango, Abadur, Apamontasterio, Florio, per a internar-se a la carretera de Mondrago i arribar a Florio, on hi havia el viratge per a retornar pel mateix trajecte a Bilbao.

Des del lloc de sortida fins a Durango, tots els corredors anaven apilats, sense haver-hi avançats ni retardats, i portaven molt poc tren dels bescans i guipuzcoans; però des de Durango començaren a manifestar-se els rassegats; i el pelotó de cap anava disminuint sensiblement.

El primer que donà la volta durant la carrera ciclista a Florio fou el català Mussió, i el segon el madrileny Teln Garcia.

En el dit lloc intentaren des-afundar-se.

Després donaren la volta el biscaí Gutiérrez Barrovaena i el català Treserras i l'asturià Castro.

Durant la carrera alguns corredors resultaren ferits a conseqüència de caigudes.

Ho foren de més importància el català Cruz i el guipuzcoà Zalza.

Abans de la pujada a Encueri s'hi inicià l'escapament, formant el primer grup 25 corredors que pujaren més de 50 quilòmetres, arribant junts a la meta alguns d'ells i resultant emocionant l'entrada.

Llorens, que venia el quart, 300 metres abans d'arribar a la meta arribà, posant-se al cap, i entrant el primer.

Fou el recorregut en tres hores, sis minuts i 16 segons 2/5.

Llorens era actualment campió d'Espanya de velocitat.

Els quatre primers arribaren amb una diferència petita i els altres amb diferències de segons.

El nombros públic que presencià la carrera aclamà i ovacionà els corredors.

El campió en l'última carrera, Jaen, tingué una avaria recentment, i un neumàtic a uns 100 metres abans d'arribar a la meta, la qual cosa motivà que entrés en vuitè lloc.

El resultat de la carrera, és el següent: Primer, Joan Baptista Llorens, de Castelló; segon, Tel Garcia, de Madrid; tercer, Montois, català; quart, Felícia Gómez, de Madrid; cinquè, Víctor Gero, de Santander; sisè, Mussió, català; setè, Aguirre, guipuzcoà; vuitè, Janer, català; novè, Olareta, de Madrid; desè, Cebrian, català.

Arribaren dintre el temps fixat 37 corredors.

El temps ha estat esplèndid i la calor no molestà els corredors.

BOXA

Jim Moran-Sayag. — El combat que dijous farà, al jardins del Parc, el batallador vallesolista Jim Moran, xalanger oficial de Ricard Alis, degut al repte que el vallesolista ha llençat al campió de Còca a Ponce de León, la proximitat de l'encontre que s'ha de posar en front de Ricard Alis, per al títol, és esperat amb gran expectació, màxima no ignorar-se que Jim Moran vol demostrar a l'adició barcelonina, en front del campió de l'Àfrica del Nord, ultra la irregularitat de la victòria de Ponce de León, la seva veritable classe de xalanger de Ricard Alis.

Avui han donat per acabat llur entrenament els batalladors pesos lleugers Francesc Mestres i Giménez que, en la vetllada Jim Moran-Sayag, han d'enfrontar-se per a disputar-se la supremacia, puix ambdós sols esperen obtenir un assenyalat triomf que els autoritzi per a repret al campió de la seva categoria, el formidable Martínez, al qual no tardarem en veure en front d'un pugil estranger de gran classe, en el nostre ring.

Els nous arbitres. — Amb gran èxit fa una temporada que venen actuant els aspirants a arbitres, que creà la Federació catalana de boxa, als quals sembla que té el propòsit de lliurar el corresponent certificat d'aptitud, no menant oficialment als uns i reconeixent llur aptitud als altres.

Les vetllades del Parc. — Per la rapidesa amb què s'han fet ressò de les observacions que, arran de l'última vetllada, els fets la premsa, els organitzadors estan veient entusiastes felicitacions que els animen a seguir pel camí que amb ferma decisió per endavant s'havien pres, puix és veritablement meritoria la labor que estan fent per a propagar entre la joventut l'afició a la boxa, aquest viril i moralitzador deport que renoua la joventut de les garbes del país, per a portar-les als gimnasos i feria útil a la societat, donant grans programes sense arribar ni de molt a la meitat llur preu, del qual solen posar les empreses que abans que el deport el seu objectiu és el negoci.

Per a la vetllada popular Jim Moran-Sayag, el ring estarà ja elevat a un metre cinquanta del sol, alçada suficient perquè el combat pugui ésser presenciat per tot el públic.

De les terres catalanes

MALLORCA

Les comunicacions marítimes. — El Decret de transports. — La Mancomunitat d'Ajuntaments

Fa unes quantes setmanes que Mallorca va ésser sorpresa per una decisió de la Direcció General de Navegació i Pesca, ordenant a la Compañia Transmediterránea, concessionària dels serveis de comunicacions marítimes de Balears, l'establiment d'una línia setmanal entre Palma i Tarragona, a canvi de les línies mensuals de Palma-Marsella i Palma-Alger, que foren des d'aquell dia suprimides.

La primera impressió fou de sorpresa, perquè encara que algunes entitats havien informat favorablement la implantació de la línia Palma-Tarragona, mai es va pensar que fos aquesta concedida mitjançant la supressió de les altres dues.

Passat el primer moment varen començar les protestes contra la supressió de les comunicacions amb l'estranger, protestes que foren tot d'una generals: protestà tota la premsa, corporacions oficials, entitats mercantils i industrials, etc.

Davant el clameur general, la Direcció General va manifestar que tant l'establiment de la nova línia com la supressió de les altres dues, tenia caràcter transitori i provisional, mentre la informació que s'obria es tramitava.

I a aquesta, una vegada oberta, han concorregut totes les entitats, des de l'Ajuntament a la Cambra de Comerç, i de la Diputació a la Federació Patronal. Fins i tot el P. U. P. ha fet sentir la seva veu.

Val a dir que ningú a Mallorca veu amb mals ulls la línia Palma-Tarragona (la qual comunicació fou demandada per les Cambres de Comerç de Reus, Tarragona i València), però en canvi tothom creu que si per aconseguir la supressió de les altres dues línies amb l'estranger, el canvi és desfavorable per a Mallorca.

Com a detall curiós direm que en el primer viatge de la nova línia no va embarcar aquí ni un sol passatger.

Un altre assumpte que ha fet moure també les nostres corporacions oficials i productores és el decret publicat a principis del mes passat, organitzat els transports marítics, per carretera a base d'exclusiva per vint anys, mitjançant concursos, llevant tota competència i concedint, els que les serveixin, algun benefici a l'Estat, ultra el pagament d'un cànon.

A Mallorca, la implantació de tal sistema, seria de molt mal resultat. Gairebé tots els pobles que no tenen ferrocarril es comuniquen amb la ciutat mitjançant camions, i és segur que tots els pobles en tenen dos o més que fan el servei.

Aquesta qualitat dona lloc a la Federació, a una competència, de la qual en surt beneficiat el poble, ja que la dita competència dona lloc a l'abaratiment i millora del servei.

Heu's aquí la raó que les nostres entitats hagin aixecat llur justificada protesta.

Quan la Diputació provincial, poc abans de començar l'actual any econòmic, va aprovar el seu pressupost (que per cert està pendent de l'aprovació de Madrid, i així donat lloc a que el mes de juliol no l'hagin pogut cobrar els empleats), amb motiu d'augmentar-se la xifra que per contingut provincial corresponia pagar a cada Ajuntament, va aixecar-se una protesta de tots els Municipis, que va dirigir i orientar l'Ajuntament de Palma i dins la Corporació el regidor En Lluís Canals.

Conseqüència de la campanya protestatària, en la qual va atacar-se fortament la Diputació, fou la conclusió que els serveis públics de caràcter regional estarien millor atesos si els Ajuntaments directament en tenien cura, suprimint l'intermediari representat per la Diputació.

De conformitat amb aquest criteri, tots els Ajuntaments de les illes han signat un document que ja s'ha tramès a Madrid, demanant autorització per constituir una Mancomunitat d'Ajuntaments, la qual podria a son carrec tot els serveis de caràcter provincial, ja que la constitució de la Mancomunitat representaria la desaparició de la Diputació.

«Mot final». — La qüestió dels «toreros» ha quedat resolta, essent posats aquests en llibertat ahir, a la tarda, per entendre el capità general, d'acord amb el jutge militar permanent, que el delictes pel qual se'ls acusava no era dels que porten en si la presó preventiva.

Dos dels «toreros» marxaren ahir des d'Alcúdia cap a Barcelona, i l'altre marxà avui directament.

L'única víctima d'aquesta qüestió ha estat el delegat governatiu d'Inca, comandant senyor González Moro, el qual ha presentat la dimissió.

Els «toreros» han sortit amb la seva, i el públic ha quedat defraudat. Però són «toreros», dirà algun «castizo».

Priorat

CAPSANES. — Ha tingut lloc la festa major de Capsanes dedicada a Sant Abó i Sant Senen. Després dels actes religiosos propis de la diada, s'han celebrat els profans com a teatre i balls. Al primer dia en sortí de missa major, la música del Circol local sardanes a la plaça estranyada.

«La santa espina» del gran Guimerà i mestre Morera; tingueren dos partits de futbol guanyant els locals. Al teatre d'Europa la nit del 30 del passat juliol es féu un homenatge a don Angel Guimerà que Déu el tinga al cel, posant-se en escena «Lo fill del Rey» dels afonians del «Circol», i l'actor de Reus senyor Ponsoda, havent-hi hagut abans lectura de poesies, biografies i recitats de «Terribles» cosa que agrada de gran manera a la nombrosa concurrència que assistí a la festa.

El matí del divendres i assistint-hi molta gent, es digué una missa per al descans de l'ànima del poeta de Catalunya, associant-se tot Capsanes al dol que la nostra terra experimenta per la mort d'En Guimerà glorià i hora de les lletres nostrades.

Es va repartir un recordatori a tothom que va anar a missa, inclosos als petits capsanes, que no eren pocs els que van anar-hi als quals don Angel és del cel els ho beneirà.

SABADELL

La festa major

Aquesta festa major és una de les més concorregudes de Catalunya. Aquest any, els forasters emplenaven la ciutat, i els dos ferrocarrils que hi conduïen, anaren tot dissabte i tot diumenge atapeïts de barcelonins i d'habitants dels pobles dels voltants de la bonica capital del Vallès.

Els automòbils dels pobles de Castelló, Talavera, etc., entraren a Sabadell curullats de persones amuntegades, que s'escampaven per tots indrets, augmentant l'animació ja prou espessa.

Els llocs, però, on l'animació culminava, fou en les sardanes i en el partit de futbol, que jugaren els eters rivals de les dues ciutats del Vallès: Terrassa i Sabadell.

Dissabte, es féu el concurs de sardanes, al bosc de Can Feu, assistint-hi algunes colles, poques, al costat de les que hi assistien anys anteriors. La concurrència fou enorme, principalment forasters. Al final, es balla una sardana d'En Juncà, «Records de Sabadell».

Al bosc de Can Feu, que fou puntejada per totes les colles que havien pres part en el concurs, s'ajuntaren en una rodona. Encara, però, es dansà el «Ball de Gitanes», cosa que ho foren joves dels voltants de Sabadell, sense ésser de cap estrany, novet tothom creu que si per aconseguir la supressió de les altres dues línies amb l'estranger, el canvi és desfavorable per a Mallorca.

Aquest concurs al pintoresc bosc de Can Feu, era molt, moltíssim concorregut, com hem dit, però els altres espectacles inherents a la festa major, sardanes, balls, teatre, cinema, esport, etc., no ho eren menys, havent-hi moments que els carrers i places, no es podia donar un pas.

Diumenge, al matí, les sardanes foren antídotes: això, a Sabadell, ja és una consuetud. Segons els, d'una manera o altra, s'han d'exterioritzar els sentiments.

A la tarda, es jugà el partit tradicional Sabadell-Terrassa. Cada any, per la festa major de Sabadell, aquest partit és un dels afonians majors.

Es el partit de més interès de l'any; és tan competitiu, que solament n'hi ha un altre que l'iguali: Terrassa-Sabadell, al camp del Terrassa, el dia de la festa major de la ciutat rival de Sabadell.

El camp era tan ple de gent com d'entusiasme entre els partidaris de l'un i l'altre equip. Tots dos equips jugaren gairebé iguals. Però, cal fer constar, que si En Gràcia hagués pogut jugar a la davantera del Terrassa, l'èstruch a la porta del Sabadell, potser haurien estat més entusiasmats els partidaris de cada un dels dos equips en lluita. Es veié un partit animadíssim, portat a un tren fantàstic a la primera part, com ho demostra els gols fets: 4 a favor del Terrassa i 3 a favor del Sabadell, dominant completament el Terrassa, que feu millor partit que el seu contrincant. A la segona part, el Sabadell començà menys desmoralitzat que a la primera part, dominant en moltes ocasions, sense que els seus esforços tinguessin un resultat positiu. Però, quan fallaven tres minuts per acabar el partit, es féu un gol magnífic, estupend, fruit de la millor jugada de la tarda. En Tena agafa una pilota passada per un mig, s'interna als dos tercers i es veien seva la copa de la festa major, originant-se discussions i xiulades a l'àrbitre, perquè el donava per vàlid. Així, el partit acabà amb un resultat de 4 a 4, cosa que fa molt honor als terrassencs, que fins ara havien estat de diferent grup que els sabadellencs.

Arribà el moment de Vela. Del Terrassa, fugeren tots molt bé, sobresortint En Masagut, defensa, i En Roig, extrem dret. Del Sabadell, solament el porter i En Lluís feren alguna cosa bona, i En Tena, en aquesta última jugada que produí l'empat.

En sortir del futbol, la gent s'escampà vers els altres divertiments, venent tots de concurrència.

Al vespre, amb el campanar i la Casa de la Ciutat il·luminada, la ciutat presentava un cop de vista magnífic.

Els trens, tant els de Sarrià com els del Nord, continuaven deixant i s'enduen gent, amb un vaivé continu. Fins a altes hores de la matinada d'avui, hi ha hagut una de les finestres i gènt dreta als vagons, demostrant palesa de la concurrència enorme de forasters que han donat relleu a la festa major sabadellenc, essent molt més concorreguts les festes populars que les oficials.

L'estalvi

A la Caixa d'Estativisme d'aquesta ciutat durant la setmana passada hi han ingressat 29.216 pessetes, procedents de 561 impositacions, essent vuit el nombre de nous imponents.

Shan retornat 39.994 pessetes a petició de 83 interessats.

Vallès

SANT QUIRZE DE GALLINERS. — Diumenge celebrà missa cantada en aquesta parroquia el novell jesuïta P. Francesc Mas Gomis que fou ordenat sacerdot el dia 27 de juliol celebrant la seva primera missa el dia 31 en el Col·legi Major de Sarrià.

L'església va omplir-se de gom a gom pronunciant un sermó eloqüent i fascinant de Josep Carner, i cantant la missa elements de l'Escola Cantòrica de Sabadell.

VALENCIA

Inauguració del monument a En Llorente. — Els Jocs Florals d'enguany. — La sentida mort de l'escriptor valencianista En Marian Ferrandis Aguiló.

Ahir, a les vuit de la nit, tingué lloc el solenne acte de la inauguració del monument al poeta Llorente, el qual es troba emplaçat a la Granvia del Marqués del Turia, en el seu encreuament amb els carrers de Pizarro i Martí.

A l'hora esmentada, compareguren les autoritats, els components del comitè del monument i la nodrida representació de l'element intel·lectual de la ciutat. Junt al cordo-garlenda que voltava el monument, hi havia un nombre públic, com als balcons, i-nestres i terrats del veïnatge.

L'alcalde, general Avilés, descobrí l'estatua als sons de la Marxa de la ciutat, en mig de grans aplaudiments. Seguidament, el cronista de la ciutat, senyor Gibrà Mezquita, llegí una poesia vibrant en llor d'En Llorente i de València.

A continuació, féu ús de la paraula el secretari de Consells executiu, Escudé Burriel, remarcant que l'obra del monument la féu l'entitat en nom de la qual, parlava com a cosa de tots els valencians, sense cap partidisme, i per això acodi, des del primer moment, a la subscripció pública.

Seguí fet història de l'homenatge, aliat a les glòries de València, i enallorà l'obra d'En Llorente, declarant, al final, que el Comitè llurava el monument com a un altar del patriotisme valencianista.

Darrerament, parlà l'alcalde en nom de la municipalitat, manifestant que València havia complert el deure que tenia envers al poeta, i que sense ferar abans una justa llonga.

Acabà donant visques a En Llorente, a València i a Espanya, i de seguida, la Banda Municipal, tocà les composicions valencianistes: «Entrada de la murtura» i «El cant valencianista» dels mestres Giner i Sosa, respectivament.

E l'edifici es deu a l'escultor valencianista, En Gabriel Borrás. Damunt d'un pedestal s'alceja l'estatua de cos sencer, del poeta. A baix, en una placa es llegeix en castellà: «Al poeta Teodoro Llorente».

A darrera, sobre un altre pedestal més alt hi ha esculpida la figura d'una pàgessa valencianista, en actitud de coronar el poeta. A la dreta, a la mateixa alçada de l'estatua d'En Llorente, es veu una al·legoria de la poesia.

Al voltant del monument hi ha dos grups d'alt relleu: un representa un dolciner amb el seu tabalet. L'altre reproduïx l'escena d'amor al jardí de Faust i Margarida. Entre aquests dos grups hi ha altra inscripció que diu, en castellà: «València le coronó, 14 de novembre de 1909». Finalment, la figura d'una nena aixoplugada per l'ombra d'una llimera, ofrena al poeta un gerro de dolços.

Al mar més apropiat del bell jardí, que constitueix els nostres Vivers Municipals, es celebrà enguany la gala dels dos equips en lluita. Es veié un partit animadíssim, portat a un tren fantàstic a la primera part, com ho demostra els gols fets: 4 a favor del Terrassa i 3 a favor del Sabadell, dominant completament el Terrassa, que feu millor partit que el seu contrincant. A la segona part, el Sabadell començà menys desmoralitzat que a la primera part, dominant en moltes ocasions, sense que els seus esforços tinguessin un resultat positiu. Però, quan fallaven tres minuts per acabar el partit, es féu un gol magnífic, estupend, fruit de la millor jugada de la tarda. En Tena agafa una pilota passada per un mig, s'interna als dos tercers i es veien seva la copa de la festa major, originant-se discussions i xiulades a l'àrbitre, perquè el donava per vàlid. Així, el partit acabà amb un resultat de 4 a 4, cosa que fa molt honor als terrassencs, que fins ara havien estat de diferent grup que els sabadellencs.

Arribà el moment de Vela. Del Terrassa, fugeren tots molt bé, sobresortint En Masagut, defensa, i En Roig, extrem dret. Del Sabadell, solament el porter i En Lluís feren alguna cosa bona, i En Tena, en aquesta última jugada que produí l'empat.

En sortir del futbol, la gent s'escampà vers els altres divertiments, venent tots de concurrència.

Al vespre, amb el campanar i la Casa de la Ciutat il·luminada, la ciutat presentava un cop de vista magnífic.

Els trens, tant els de Sarrià com els del Nord, continuaven deixant i s'enduen gent, amb un vaivé continu. Fins a altes hores de la matinada d'avui, hi ha hagut una de les finestres i gènt dreta als vagons, demostrant palesa de la concurrència enorme de forasters que han donat relleu a la festa major sabadellenc, essent molt més concorreguts les festes populars que les oficials.

L'estalvi

A la Caixa d'Estativisme d'aquesta ciutat durant la setmana passada hi han ingressat 29.216 pessetes, procedents de 561 impositacions, essent vuit el nombre de nous imponents.

Shan retornat 39.994 pessetes a petició de 83 interessats.

Vallès

SANT QUIRZE DE GALLINERS. — Diumenge celebrà missa cantada en aquesta parroquia el novell jesuïta P. Francesc Mas Gomis que fou ordenat sacerdot el dia 27 de juliol celebrant la seva primera missa el dia 31 en el Col·legi Major de Sarrià.

L'església va omplir-se de gom a gom pronunciant un sermó eloqüent i fascinant de Josep Carner, i cantant la missa elements de l'Escola Cantòrica de Sabadell.

El camp era tan

La Veu de Catalunya

DIARI NACIONALISTA CATALÀ D'AVISOS I NOTÍCIES

Dimarts, 5 d'agost de 1924.

Aquest número de LA VEU DE CATALUNYA ha sigut passat per la censura militar.

Els diaris que representen modalitats del sentiment públic necessiten sempre el concurs de llurs amics. I el necessiten, no per una exigència material, sinó per una satisfacció espiritual. Aquesta solidaritat d'idees crea naturalment una comunitat d'interessos. Es per això que un diari d'opinió cal que es senti assistit pel concurs actiu dels seus amics. Aquesta és la seva glòria i la seva vida, la seva mateixa raó d'existència. LA VEU DE CATALUNYA ha conegut sortosament l'encís d'aquesta cooperació ciutadana. Els seus vint-i-cinc anys de vida prou ho demostren i ho proclamem.

I heu-aquí que ara, en aquest estiu de 1924, nosaltres volem adreçar-nos als nostres amics i els volem demanar que col·laborin a la nostra publicitat efectiva i a la nostra circulació creixent amb una mena de propaganda ben fàcil i ben útil: Que cada subscriptor del nostre diari, solidaritzat amb les nostres idees, ens procuri, almenys, un altre subscriptor. Aquesta petita tasca de proselitisme prou identificarà una vegada més el subscriptor amb el seu diari.

Els aires de fora

LEGINT enguany els diaris de Madrid notem de seguida que donen una importància inusitada a les notícies de l'estranger. Articles de fons dedicats a comentar els esdeveniments polítics i econòmics dels altres països, còpies d'informacions, correspondències especials, fins i tot col·laboracions estrangeres, demostren una curiositat i un interès per les coses que passen al món, curiositat i interès que no veïem sovint als diaris de Madrid. I no parlem ara dels diaris de Barcelona per tal com aquí sempre han sigut freqüents aquests reportatges de la política i de les finances estrangeres.

Es possible que una part d'aquest interès i d'aquesta curiositat provinguin dels dies de la guerra gran i en siguin una herència. Però és evident que una altra part molt considerable és deguda a les coaccions de la censura. No podent els periodistes madrilenys comentar com voldrien la política interior, cerquen l'amenitat i l'interès per a llurs diaris en les notícies de l'estranger.

Aquesta serà potser l'única conseqüència profitosa, baldament involuntària, de l'exercici de la censura: acostumar els periodistes madrilenys a obrir les finestres del planell central als aires de fora.

No cal dir que considerem excel·lentíssim aquest costum. La verificació de les pròpies idees amb el contrast de les idees d'altri ofereix sempre a l'esperit humà perspectives interessantíssimes de possibilitats insospitades. L'hermetisme i l'unilateralisme de la premsa madrilenya, la seva habitual absència de flexibilitat i comprensió (salvant-ne ben poques excepcions) han sigut una de les causes que han agreujat i enverinat tots els problemes peninsulars.

Ara el costum, adquirit per la força de les circumstàncies i la rigor de la censura, d'esguardar amb atenció el que passa a l'altra banda dels Pirineus familiaritzarà la premsa madrilenya amb els problemes vius d'altres països i això la farà més apta per a la comprensió i el comentari dels problemes vius de la Península.

Aconsellem-nos, doncs, si us pla per força, dels perjudicis notoris que la censura causa als diaris amb aquest avantatge relatiu que assenyalam. I quan torni la normalitat a la política espanyola, esperem que els aires de fora hagin donat a la premsa madrilenya una visió més exacta i més precisa de les coses del món i de la vida.

Les Idees i les Imatges

ELS HOMES I LA SANTA MISSA

Durant la meua darrera estada a Soler — la incomparable vall dels tarongers — em cridà molt l'atenció el nombre creixent d'homes que assistien cada festa al diví ofici. Era gairebé tot el poble en pes que s'acollia en el temple. Un poble enter que unímetament pregava.

Recordem, també, que en una capella catòlica anglesa de les envistes de l'Etòlia, a París, durant l'hivern de 1919, oïa cada diumenge la santa missa tot envoltat de soldats i oficials britànics i nord-americans que no mancaven pas mai d'agraciar elegantment als instantis supremes de la missa.

A moltes ciutats i pobles de la nostra Catalunya, en canvi, a missa hi van, per a dir-ho així, les dones i els infants.

Una implotosa i absurda preocupació pseudo-viril n'allunya la majoria dels homes. Els malaurats, orbes i sords i massells d'anima es considerarien disminuïts en llurs atribucions masculines o minvals en llurs facultats crítiques conscients — pensen o diuen ells — si es manifestessin febles o condescendents sobre el particular. Els uns, la gran majoria, menyspreuen allò que llur ignorància de cor no pot comprendre; d'altres, oh! timidesa lamentable, se'n donen vergonya; d'altres, en fi, es dolzen portar en llur absència tan sols per la pesera i ho fien tot a l'atzar, al caos i a l'ignomínia irresponsables.

En una paraula, els homes, a la nostra Catalunya, solen deixar l'Església i les coses de l'Església per a les dones i la quitzalla.

Ells estan — oh! esperits forts feblesíssims — per damunt d'aquestes coses.

Cap acte, cap cerimònia, cap figura no hi ha en el món, però, no llur força i per llur gravetat — atributs màxims de l'alta idea de la virilitat — que puguin ésser comparats a l'acte, a la cerimònia, a la figura de la Santa Missa.

La Santa Missa és, precisament, i,

sobretot, un acte, una cerimònia, una figura per a homes.

Per a les dones, la Santa Missa pot ésser el més dolc dels consols i la més pura de les esperances.

Per als homes, la Santa Missa és això i molt més encara: és la contemplació sublim i la meditació suprema de la raó de la gran des- raó del sacrifici; l'explicació de la ciència veritable, la Gran Veritat per excel·lència; la clau única del Secret dels Secrets: l'amor infinit i la infinita justícia, la llei i la caritat, la vida i la mort en conjunció sublim.

Els homes que no van a missa — majorment els homes intel·ligents que no van a missa — certament, no saben pas el que es perden.

I no tan sols eternament parlant.

JOSEP MARIA JUNOY

El "modus vivendi" amb Alemanya

LA CRISI METAL·LÚRGICA

Ha estat cursat al President del Directori Militar el següent telegrama:

«El Unió Industrial Metal·lúrgica, Corporació oficial, ha esperat comit al President del Directori i als ministres de la Governació i Treball el següent telegrama: «L'Associació de Fabricants de Juguines i articles de basar fa present a V. E. els gravíssims perjudicis que ocasionarà a la indústria espanyola de juguines i articles basar la signatura del Tractat amb Alemanya. — El president, Arseni Llopert.

«L'Associació de Fabricants de Juguines i articles de basar fa present a V. E. els gravíssims perjudicis que ocasionarà a la indústria espanyola de juguines i articles basar la signatura del Tractat amb Alemanya. — El president, Arseni Llopert.

«L'Associació de Fabricants de Juguines i articles de basar fa present a V. E. els gravíssims perjudicis que ocasionarà a la indústria espanyola de juguines i articles basar la signatura del Tractat amb Alemanya. — El president, Arseni Llopert.

Demà:

LA VEU DE CATALUNYA

publicarà un article d'En

FRANCESC CAMBÓ

sobre

El desprestigi del Parlament

quart de la sèrie

EL FEIXISME ITALIA

NOTES POLITIQUES

ELS SENYORS QUEZON I OSMEÑA

Segons telegrams rebuts de París, hi han arribat els il·lustres polítics filipins En Manuel Quezon, President del Senat, i En Sergius Osmeña, «Speaker», que fou molts anys el President de la Cambra de Representants.

Els senyors Quezon i Osmeña posen a l'Hotel Clarifge.

De París marxaran a Biarritz i després viuràn a la Península.

COMENTARIS D'EL PUEBLO GALLEGU

Sota els epígrafs «El Zumo de la actualidad», «Apostillas a un viaje», «El Pueblo Gallego», de Vigo:

«Todavía colgaban las gualdrapas, y ondeaban las banderas que sacaron el paso del presidente del Directorio, hora es ya, sin embargo, de intentar definir las posibilidades que puede tener para Galicia.

Con decisivo empeño subrayó el general que su acercamiento a esta tierra derivaba de conocer de cerca nuestras realidades, de averiguar por sí mismo la realidad de los problemas que Galicia sufre, sin que la situación regional llegase a él por intermedio de turbia tercera. Creyendo esto así, podemos lógicamente esperar grandes cosas del tránsito presidencial, que resarzan con creces del hospedaje debido a tan distinguido forastero.

La perspectiva del señor Primo de Rivera le habrá hecho percibir de la magnitud de los problemas que atraviesa a Galicia, de la intensidad de su personalidad — no domada por los siglos — de la falta de ese minimum indispensable para todos los pueblos de confort espiritual y material, que los políticos antiguos, reiteradamente negaron.

Toda nos autoriza a creer esto. Empero aunque la abundancia y calidad de los homenajes rendidos a él no facilitase la observación, el deseo vigilante del presidente, sin duda, le hizo encontrar un hueco entre las apretadas filas de cumplimentados para pararse al asomarse al auténtico espíritu regional.

Tan completo es éste, de tan varia especie son las circunstancias que le rodean, que una observación verídica requiere, para la generalidad, largo tiempo, mucho más que el exiguo que ha corrido en estos días. Habrá, no obstante, bastado al presidente? Así lo deseamos. Que él lleve de su estancia en esta tierra, más que el recuerdo de unas fiestas rumbosas, el de esos campos generosamente dotados por la naturaleza, pobres sin embargo por dejadez de los Gobiernos; esos campos habitados por hombres que no poseen caminos para moverse ni escuelas para aprender, a los que se les niega el pan y ese otro pan de la libertad y la cultura, más necesario aún si cabe.

El general Serrano continúa en Uad Lau, y el general Riquelme se encuentra al frente de su brigada en zoco el Arba. En ambos casos la columna del general Grundt, el cual confinó ténidamente sobre el curso de los acontecimientos con el comandante general, señor Bermúdez de Castro, y con el jefe de Estado Mayor, señor Correa.

Ante el fuerte levantamiento de cábilas es muy probable que se tenga en cuenta una operación para repeler esas agresiones.

los vidrios rotos este, desprendiéndose de nuevos atributos suyos? No vamos el motivo ni la justificación. Y difícil será que lo vea nadie, aunque con excelente buen deseo, crean otra cosa los actuales directores de la Mancomunidad.

LA SITUACIÓN AL MARROCO

Una información de Tetuan, día el següent:

«Las pasadas y duras jornadas de Kobba Darsa parecieron resolver la situación y la tranquilidad relativa ahora por ello en la zona occidental. Pero el mando ha dado orden de que no se muevan de sus puestos las tropas que allí fueron llevadas con motivo de las últimas operaciones.

Siguen bien reforzadas las líneas de Lau y de Xauen, y las columnas siguen abasteciendo las posiciones con tirotes débiles y escasas mallas.

Los que habitan el terreno montañoso delimitado por las líneas del Lau y Xauen y los territorios de Beni Hassan y de Beni Said, se hallan, en su mayor parte, con el enemigo, siendo por ello bastante delicada la situación en la región.

Los que habitan el terreno montañoso delimitado por las líneas del Lau y Xauen y los territorios de Beni Hassan y de Beni Said, se hallan, en su mayor parte, con el enemigo, siendo por ello bastante delicada la situación en la región. Parecer ser que en Beni Hassan opera una partida rifeña, de la que es cabecilla el conocido moro el Jarero. Todos los moros que la integran, son sacados de los grupos que eran afectos al Raisuni y que dejaron de serlo en las posturas de la región. Esta partida es la que da los pequeños golpes y hace tirotes sin gran importancia en nuestras operaciones de abastecimiento.

La tarea que el mando impondrá a nuestras tropas concentradas en zoco el Arba, de Beni Hassan y de Beni Akkaba, será interesante.

Anunciado está ya el retorno a la zona occidental de los tenientes coronales Francisco y Pareja, jefes del Tercio y de Regulares, los cuales tienen sus fuerzas en Lau Ados y zoco el Arba, y que en la zona de Beni Hassan y de Beni Said, Tetuan y Alhucemas, para contribuir a las operaciones.

El general Serrano continúa en Uad Lau, y el general Riquelme se encuentra al frente de su brigada en zoco el Arba. En ambos casos la columna del general Grundt, el cual confinó ténidamente sobre el curso de los acontecimientos con el comandante general, señor Bermúdez de Castro, y con el jefe de Estado Mayor, señor Correa.

Ante el fuerte levantamiento de cábilas es muy probable que se tenga en cuenta una operación para repeler esas agresiones.

UN RECORD D'EN GUIMERA

Sota aquest epígraf d'El l'Il·lustrat canonge Jaume Collell a «La Gaceta de Vilch»:

«El gran dramaturg català que alguns indrets de nos drames assoleix el to de la sublimitat trágica, en la vida pràctica era un noi gran. Tenia ingenuïtat d'infant, i avui en contem una que és veritablement notable.

«Amb l'obsessió de les aspiracions catalanistes, quan vingué la reina Maria Cristina a inaugurar l'Exposició de Barcelona del 1888, va cridar l'atenció que seria el mateix noi gran, tirant fletxa a mans un Missatge. En Guimera havia format part, com jo i altres, d'aquella famosa comissió, que alguns qualificaven d'Amalgama de Catalunya, que el dia 10 de març de 1885 llura a S. M. el rei don Alfons XII, una «Memoria en defensa dels interessos nacionals» de la qual havia sigut ponent-redactor.

En Valenti Almirall. Aquesta Memòria que és tot un tractat de Regionalisme integral, té avui la mateixa força i vigor d'actualitat com el dia que la presentem al rei, qui tingué la delicada atenció de voler-ne rebre en son Palau, acompanyat de l'Acadèmia soborana a qui Déu concedeixi llargs anys de vida.

Però a En Guimera li va semblar que seria ocasió propícia la vinguda de la Reina Regent a Barcelona, per recordar-li aquell acte, presentant-li, no una Memòria com la del 1885, sinó un Missatge respectuós que fos com un capítol o síntesi de les aspiracions del Catalunisme militant. Ell el redactà i el dia mateix de la festa dels Jocs Florals, després del dinar, en erida a part i em digué: «Collell, demà la reina va a Montserrat a fer l'ofrena a la Verge de la Flor Natural que vos heu guanyat, i de segur que us convidarà a acompanyar-la. Doncs serà una ocasió oportuníssima, perquè vos mateix allà al Santuari de la Patrona de Catalunya, li pogueu posar a les pròpies mans aquest Missatge.»

La ingenuïtat del poeta en va fer riure, i per esquivar-li la il·lusió, li volgué retreure el car d'un amic nostre, tipus ideal d'enamorat, que un dia va esperar a una cantonada la donzella de sos ensonnis, per posar-li com furtivament una carta a ses mans, carta ja un xic rebregada perquè l'havia duta molts dies a la butxaca, esperant l'ocasió que mai no se li oferia com el romànticament desitjava.

Facilment se féu càrrec en Guimera de les meves observacions sobre un acte semblant, més que més, acompanyant la reina, aleshores, el president del Consell de Ministres don Práxedes Mateo Sagasta, qui hauria fet de aquelles seves rialles mestotoliques en veure que el capella poeta del dia abans,

posava, així quasi d'amagatotes, un memorial en mans de donya Cristina. Actes en els quals es tracta de palesar solennement la voluntat d'un poble, s'han de fer com es féu el de la presentació de l'esmentada Memòria de l'any 1885, del qual penso fer-ne una relació tan detallada com verídica, ja que moltes vegades i per diferents persones m'ha sigut demanada, fent-me'n retrés cada vegada que es moria algun dels companys que pujaren les escales del Palau reial el dia 10 de març de 1885, portant la representació de totes les forces vives de Catalunya.

Ara, amb la mort d'En Guimera, crec que dels trets comissionats, l'únic sobrevivent és el que signa aquest article.

EL GOVERNADOR DE GIRONA

Ahir cessà en el seu càrrec de governador civil i avui se'n va cap a Madrid, on podrà disposar del seu nou destí, el general senyor Artur Cans.

Els seus addites l'acomidaren ahir amb un apat.

S'ha enregat interinament del Govern civil, el president d'aquella Audiència, senyor Pere-Josep Moreno i Torres.

NOU DIPUTAT

Dissabte passat, tal com diguérem, va presentar la dimissió del seu càrrec de diputat governatiu, el senyor Ramon Puig i Ribà, havent estat designat per a ocupar aquesta vacant, l'actual regidor de l'Ajuntament de Girona senyor Joaquim Font i Fargas.

UNS ACORDS

A la reunió general celebrada abans d'ahir per l'Associació de la Premsa de Tarragona, es prengueren alguns acords importants, entre altres, el de presentar esmenes al projecte de reglament de la Germandat de la Federació de la Premsa Espanyola.

També s'acordà trametre telegrams al president del Directori i al subsecretari de la Governació, demanant la supressió de la prèvia censura i el restabliment de les garanties constitucionals.

CONSELL DE GUERRA

Probablement el dia 18 del corrent començarà el Consell de guerra que ha de fallar la causa instruída contra els nauts Josep Leopoldo Martínez, Antoni Devasa Bayona, Joan Aracil Cortés, Domènec Solà Tresserras i Joaquim Almirall Poch, que foren processats per suposar-los autors o còmplices de l'assalt a la Caixa d'Estalvis de Terrassa i mort del somatenista Joan Castellà, pel qual foren executats dos dels principals autors.

PROCESSAMENT

El capità d'infanteria En Vicens Sevil, jutge permanent de causes d'aquesta Capitanía general, ha dictat aquells decrets contra els membres de les Juntes directives, de les societats de carismers i de menudis, res de bon i vedella, d'aquesta capital; als quals s'acusa de maquinacions per a alterar el preu de les coses.

INDULTATS

S'han concedit els beneficis de decret d'indult al país Josep Hernández Ibáñez, sargent Leovigild Bortolin i guardies civils Domènec Palmes Jiménez i Vicens Sáez Moll Gil, que es trobaven a disposició de l'autoritat militar.

L'APLICACIÓ DELS PRESSUPOSITS

Escrit el corresponel del «Diario de Barcelona» a Madrid:

«Hoy día primero se han presentado las dificultades a que alude en las anteriores crónicas relativas al período de haberes de los funcionarios públicos. La mayoría de los que dependen de los ministerios de Instrucción pública y Fomento no han podido percibir la mesada correspondiente, por no haberse facilitado a la Ordenación de Pagos a su debido tiempo el detalle de los presupuestos respectivos.

La comisión, falta, desolado o como quiere llamarsele, trata de remediar en el momento de trazar estas líneas, pero por muy de prisa que las cosas vayan, el cobro no se hará efectivo hasta el martes o miércoles de la próxima semana.

CAPITOL DE DIMISSIONS

Els senyors Ramon Camps i Bonaventura Mallol, regidors de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, han presentat la dimissió del càrrec. El delegat governatiu ha nomenat dos substituents interins.

CONTRA LA MANCOMUNITAT

Retallam d'«El Dia Gráfico»:

«Nos consta, por haberlo oído de labios de persona autorizada, que en la próxima sesión que celebre la Diputación provincial será presentada una proposición que caerá como una bomba.

El firmante es un diputado de larga historia provincial y de grandes arrestos oratorios que, ante las recientes declaraciones del barón de Vivar, haciendo pública la crítica situación económica en que se encuentra la Mancomunidad, propondrá a la Asamblea que la Diputación sea separada de la Mancomunidad, para evitar que ésta, en su ruina, arrastre a la Corporación provincial.

Nuestro deber — nos dicen declaraba el diputado citado — es vejar por los intereses de la provincia, y mal

Butlletí internacional

4 d'agost de 1924

LA REACCIÓ

FEIXISTA

Mentre la Conferència de Londres camina al seu objectiu, superant obstacles i venent dificultats, s'ha reunit a Venècia el Congrés Nacional Feixista, sota la presidència de Mussolini. I el President del Consell i cap del feixisme hi ha pronunciat un gran discurs, un dels seus discursos característics.

Comparant aquest discurs amb el que pronuncià al Senat pocs dies després de l'assassinat de Matteotti, l'observador menys perspicac comprova que hi ha una diferència enorme. Mussolini torna a ésser el cabdill ardit i entusiasta de sempre. Els dubtes i les vacil·lacions que el colpiren després del crim de Roma s'han esvaït ja de faïso absoluta. Abandona la tàctica defensiva i torna a l'ofensiva amb redoblades forces.

Què ha passat entre aquests dos discursos? Lentament s'ha anat produint la reacció feixista. Ha trigat una mica, però al capdavall s'ha produït. Ara és un fet prou visible. El feixisme, atuit unes setmanes pels cops que occiren Matteotti, s'ha reviscolat suau. Torna a posar-se en peu i a desafiar els seus enemics. La massa feixista ha reaccionat definitivament.

Quina influència exercirà aquesta reacció feixista en la massa no feixista d'Itàlia, és a dir, en les oposicions i els neutres? No trigarem a saber-ho, car les incidències del procés Matteotti prometen cada dia ulteriors complicacions. Sembla que Cesare Rossi ha acusat el mateix Mussolini. Aquesta actitud de Cesare Rossi ha motivat que Farinacci parli de la seva traïdoria. Les declaracions de Farinacci i Dumini poden ésser molt interessants. L'actitud de Finzi és, si més no, equívoca.

Les contradiccions entre les paraules recents de Mussolini i els actes del feixisme i del govern, i àdhuc entre les mateixes paraules de Mussolini amb poques setmanes de diferència, són massa notòries perquè les oposicions no intentin aprofitar-se'n. Diaris tan prestigiosos com el *Corriere della Sera*, de Milà, i *La Stampa*, de Torí, malgrat el decret que limita la llibertat de la premsa, expressen amb tota claredat llur pensament contrari a la conducta i a la política del govern i del feixisme.

Hi ha un episodi prou eloqüent, que demostra tot el mal que l'assassinat de Matteotti ha fet a Itàlia i al feixisme. Ara està reunida la Conferència de Londres, on Itàlia podria exercir amb eficàcia el paper de mitjancera i àrbitra entre França i la Gran Bretanya. Però l'afar Matteotti, el cadàver del qual no ha sigut trobat encara, reté Mussolini a Itàlia. I la delegació italiana passa gairebé desapercebuda a Londres, sense exercir cap mena d'influència decisiva, restant gairebé al marge de la Conferència, no aportant-ne cap fórmula salvadora ni cap solució eficaç.

Si la Conferència reïx, serà degut als esforços de MacDonald, Herriot i Theunis, a la pressió diplomàtica de Coolidge i Hughes i a la bona voluntat de Stressemann i Marx. Mentrestant, Mussolini pronuncia un gran discurs al Congrés Feixista de Venècia, oblidant que a Londres una conferència internacional decideix l'esdevenidor immediat d'Europa.

JOAQUIM PELLICENA I CAMACHO

lo compliríem si ante los anuncios de un bancarrota, hechos públicos por persona tan autorizada como el barón de Viver no nos apresásemos a defender nuestra Corporación que, como diputados que somos por la provincia de Barcelona es lo que nos afecta dentro de la Mancomunidad.

EL GENERAL WEYLER

El diari «La Nación», de Buenos Aires, publica unes interessantíssimes declaracions del general Weyler.

AL DIA

La nova estació de França

Anava a visitar N'Edouard Maristany cercant un guia per a no perdre'm en el laberint de la llei d'ordenació ferroviària, i un criteri per a il·luminar el meu, en assumpte de tanta transcendència per a l'economia espanyola i per a l'estatut català de la nostra nació, quan vaig trobar a la casa de l'arquitecte de la nova estació de França, el director de M. S. A. que, als seus coneixements pregonis i sòlids de la complexa ciència ferroviària, reuneix les condicions de gran financier, d'ingenyer i d'economista, i a més, un home de grans síntesis i acurats anàlisis a la vegada.

Introduït al despatx del senyor Maristany, vaig trobar-lo voltat de l'estat Major del personal de M. S. A. — Ve bé — va dir-me don Edouard al veure'm. — Vol venir a visitar les obres de la nova estació? — Amb molt de gust, si t'interessa, i després de fer un petit excursió d'aquesta mena que t'extrem del despatx, emmenant-nos cap a l'ala nord de l'estació, les obres de la qual ja comencen a veure's des del Passeig de la Duana — que hauria de canviar de nom ja que ara la Duana n'és molt lluny.

I com que crec d'interès general una petita explicació de les obres fetes i que s'estan fent, vaig a donar-les als meus llegidors, creient que la censura, amb tot i fer-ho, no els deixarà passar.

S'ha parlat anys i anys de l'estació Monumental. Hi havia un gran projecte. Els terrenys de les estacions de França i vella de Mataró, havien d'ajuntar-se en un bloc esveltant la carretera del Cementiri; s'havia de comprar la «Plaza de Toros» de la Barceloneta i altres terrenys; però la burocràcia, tant la central com la provincial, com la Municipal, anava allargant els expedients necessaris — necessaris — dintre la carrera d'obstacles de les oficines públiques.

En canvi, des de la comissaria de l'Exposició i des del Ministeri de Foment, manava pressa a la Companyia perquè comencés les obres de l'estació, amb l'objecte que estigués llesta, o almenys presentable i viable, en celebrar-se el gran certamen internacional. Per altra part, l'immense desenvolupament del tràfic, el qual s'havia avençat en deu o dotze anys a totes les previsions il·lustrades amb estadístiques, empenyia la Companyia a fer les obres. Ni les noves existents, ni els edificis per a serveis, podien donar l'abast a les operacions de càrrega, descàrrega i passatgers, ni al magatzemament de les rails i unes petites coses que precisaven cada dia els cent quaranta trens que corren per les vies i les cent vint-i-vuit estacions de la xarxa catalana, que segueix, gràcies a Déu, que inspira bones obres al senyor Maristany, amb una independència, diguem una autonomia respecte a M. S. A., per l'estil de la fàbrica

dintre del gran imperi britànic, que per altres organitzacions voldrien.

El fer una estació nova quedant a dintre una estació vella, amb tot el gran moviment de la de França, que ha doblat en cinc anys, quina munió de problemes planteja! La gent induïda — en ferrocaris ho és gairebé tothom — s'impacientava. Però no es fa l'estació nova? Això és una vergonya per Barcelona! S'ajugen els que no coneixen aquests problemes, que nomen per a resoldre l'importantíssim, d'ajuntar les comunicacions de les vies de França amb les de Tarragona i Madrid, tenint entre elles una ciutat com Barcelona, i un pas únic de dues vies, el del carrer d'Aragó, l'atendre els serveis del Port a l'enllaçament amb el ferrocarril del Nord d'Espanya, s'han hagut de construir la gran estació de la Sagrera, la de repartiment del Morrot i engrandir la del Poble Nou, obres que han costat més de vint milions de pessetes i que representen una llargada de vies gairebé com de Barcelona a França, obres immenses en les quals han treballat durant deu anys, més de tres mil obrers i que han consumit — en temps de penúria, en gran part — milers i milers de tones de ferro i d'acer. Fetes aquestes grans obres, que allengueren el tràfic de l'estació de França, treient tota la càrrega de petita velocitat i desmençant-la de material, van poder-se començar les obres de l'estació Nova, construïnt en la vella de Mataró, el que en tècnica ferroviària se'n diu un «recorregut» de cotxes, que ve a ésser, com si diguéssim la clínica, l'hospital, de material mòbil ferroviari, la qual cosa ha obligat a estendre dues línies que empalmen amb les del litoral, passant el pont de la secció marítima. Aquestes dues línies s'esten des de fins a Badalona, per la qual cosa s'el·lampa el gran pont sobre el Besòs. D'aquí cap temps, a la doble línia fins a Granollers, podrem creuar la quadruple fins a Badalona, mentre segueixen les obres de la doble línia de l'Empalme a França. Des d'ara, i tant, caldrà comptar per aquestes obres i per altres que n'hi ha de projectades i aprovades, com l'estació subterrània de Sans, amb la prolongació del viaducte del carrer d'Aragó, la de Cullàs i distribució de la Bordeta, i l'estació de la Sagrada Família, necessària per a l'augment del tràfic

La Unió Naval de Lleuant

PETICIÓ D'AUXILIS

La Gasetta ha publicat la petició feta per la Unió Naval de Lleuant, d'acord amb els interessos de la flota catalana i les indústries. Els auxilis que demana són els següents:

a) Reducció d'impostos dels drets reals i de timbre per a tots els actes de constitució de la Societat.

b) Reducció dels tributs directes a un 30 per 100 durant vuit anys.

c) Exemptió de drets aranzels i d'importació durant un període de 5 anys, ampliable a vuit si aconseguim la preferència d'aplicació directa a la defensa nacional per als productes naturals i els semiproductes que no s'aconsegueixin a Espanya.

d) Exemptió en la mateixa forma i també en els drets aranzels de importació per a la maquinària que necessiti importar per a completar i millorar l'equip de llurs actuals instal·lacions.

e) Protecció aranzelària per al producte elaborat en les construccions navals de l'Estat, així com en la fabricació d'armaments i de material mobl per a ferrocarrils.

f) Participació en les construccions navals de l'Estat, així com en la fabricació d'armaments i de material mobl per a ferrocarrils.

g) Declaració d'utilitat pública a favor de llur indústria i de llurs instal·lacions.

TÍVOLI

ANTONI CORTIS

Hi havia espectat per a veure N. Cortis, entorn del nom del qual s'havia fet aquestes dies una gran aclamació. I el teatre es veia curat. Tots els adonats, tots els amadors del «divo», o millor dit entorn del «tenor», acudiren a la crida. El Tivoli oferia, doncs, l'aspecte dels grans dies. L'ambient era calidat (en tots els sentits). I hom sentia que podria passar grans coses o que potser s'assistiria a algun naufragi.

Antoni Cortis és valencià. Cortis és, creiem, el seu veritable cognom. Es tracta, ens han dit, d'un excel·lent músic que ha estudiat fins tot el contrapunt amb el conegut mestre N. Buschi. Daniel, Cortis, com és sabut, la «Tosca», l'obra ben coneguda i certament desigual, de Puccini.

Antoni Cortis posseïx innegablement una veu bonica. D'altra part, cantant molt bé i fins és actor. Guanyant des de les primeres escenes, la simpatia del públic i fent prestament aplaudir. I hagué de repetir els números culminants de la seva partitura. Amb un xic més de malícia (volem dir: amb un xic més d'aquelles efectes, d'aquells «trucs» que agraden al gran públic) el seu «Tosca», el «Carmen», ben segur, i la malícia de la qual parlem és, evidentment, filla de la pràctica, de l'ambient, de les exigències del públic. Del públic i del repertori al qual segurament es dedicarà el ben notori cantant. Antoni Cortis s'hi, doncs, victoriosa de la seva empresa.

Corra, Rector, Ricard Fusté, Josep Ferrández, Conrad Giralt i Marius Serret, col·laborant encertadament a la representació de la «Tosca».

Antoni Capdevila dirigí molt bé.

Els cors... com sempre!

Fira de Mostres

DISTINCIÓ AL SENYOR BARCELÓ

En recompensa als treballs amb que la Fira de Barcelona contribuï a l'organització i èxit del Congrés del Comerç Espanyol a Ultramar, la tasca del qual ha motivat la creació d'organismes oficials, el Govern ha concedit a En Frederic Barceló, director de la Fira de Mostres, la medalla d'Ultramar, de recent creació.

Festes de carrer

Pau de la Creu

El programa de les festes organitzades pels veïns d'aquest carrer és el següent:

Dia 9.—A les deu de la nit, la festa començarà amb un ball d'algueses, començant per una simfonia. Hi haurà rams i una fènica taia, ofrena de la Comissió, que l'adjudicarà a qui en doni més.

Dia 10.—A les onze del matí, Ballada de sardanes per la mai prou aplaudida cobla Arbúrcula, la qual desmarxarà al següent repartiment: «Empadri», «Berraco», «Noi rodona», «Serrat», «Angelina», «Bou», «Les nòies de Prats de Molló», «Juncà», «El saltiró de la Cardina», «Bou», «La Santa Espina», «Morera».

A les cinc de la tarda, Gran festa infantil, on riuràn tots, petits i grans, amb les cançons de sardana, plat de la cendra, Tolla de mangra, la ganyota i altres jocs no menys divertits, que seran correspostos amb metel·lics.

A les deu de la nit, La Comissió, com a fi de festa ha organitzat un ball ball la folla del qual ha estat oferta pel president industrial d'aquest carrer, N. Andreu Huguet, consistent en una ombrellera i un nebratges per a senyora o un bastó i paraigües per a senyor que podrà elegir l'agradat que li toqui el número, que es repartirà a tots els veïns, donant-los tres tires que pagaran a voluntat sense exigències per ajudar a les despeses de la festa. L'ofrena que el senyor Huguet fa és únicament per als veïns.

Com sempre tots els cotxes que es van classificar al «Gran Premi d'Europa de l'A. C. F.» muntaven

Rodes metàl·liques

RUDGE WHITWORTH

Concessionaris exclusius per a Espanya

E. i J. PUJOL XICOY

València, 267 - Barcelona

Telèfon 371 G

VIDA MARITIMA I COMERCIAL

La Cambra Mercantil

Sota la presidència del senyor Josep Caró s'ha reunit la Junta Directiva de la Cambra Mercantil, tractant com a principals qüestions les següents:

a) Qüestions de la dependència.

b) El president i els representants de la Cambra a la Comissió Mixta varen donar compte als restants reunits del procés seguit per la proposició de la dependència que va portar l'acord de l'esmentat organisme de conciliació relatiu a vacances de la dependència.

c) La Junta va aprovar la conducta dels representants de la Cambra, per haver interpretat exactament la seva orientació en aquesta qüestió i va ratificar les mesures preses per la dependència des del moment que es va fer pública oficialment aquella resolució, acordant-se, per tant, que així que tingui estat oficial, es presenten el recurs de revisió que autoritzen les disposicions reguladores de la Comissió Mixta i es practiquin totes les actuacions necessàries per a evitar que prosperi un acord que, a part d'altres consideracions, pugna amb l'esperit que ha d'informar les resolucions de caràcter general d'un organisme creat per a la conciliació i que és fonamentalment essencialment el pacte entre patrons i dependents.

La Cambra Mercantil, que ha observat sempre una actitud ben clara respecte la Comissió Mixta, farà als dies mitjans que les disposicions reguladores i els reglaments i acords de la dita Comissió Mixta li reconeixen, i mentre tant recorda novament als seus associats que tractant-se d'un acord que no és encara ferm, no té, per tant, caràcter obligatori, no han de registrar-hi, sinó pel de 15 de març de 1923 referent, també, a vacances de la dependència.

L'article 198 de la llei del timbre. Es va donar compte de les instàncies cursades i de totes les gestions fetes en relació al R. D. de 16 de juny darrer, modificat l'article 198 de la llei del timbre, i s'examina degudament la R. O. de 28 de juliol d'esmentat moment les instàncies presentades per aquesta i altres entitats econòmiques.

Entre els «considerandos» d'aquesta darrera disposició n'hi ha un que interessa fer públic, que és el que especifica quins són els articles de primera necessitat, que són els determinats pel R. D. de 3 de novembre de 1923 sobre substàncies, o sigui: cereals i les seves farines; legums i farines de legums; tuberculs i arrels, fruites, verdures, pa, carns fresques i salades, peix fresc i salat i conserves, ous, llet, sucre, oli i sal.

Com que en la dita R. O. s'anuncien pròxims al·lucis, entre elles les que s'acomença a l'alcalidat, relatives a l'obertura del pas de carretes a la Rambla davant del carrer de Fernando, havent-se intermunt les gestions sobre aquesta qüestió davant la promesa que seria un pas merament provisional; ofci del Col·lecte d'Artífexs ebelenats, de la Unió Professional de Dependents, del consolat del Paraguai i de l'alcalidat de Badalona.

Antrova l'admissió d'alguns socis nous i resultats altres problemes d'ordre interior, s'ajecà la sessió.

LA UNIO GEMIAL

Sota la presidència d'En Noel Llopie Rector ha celebrat sessió la Junta Directiva i consultiva de la Unió Gemial, havent adoptat entre altres importants acords, els següents:

a) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

b) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

c) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

d) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

e) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

f) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

g) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

h) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

i) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

j) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

k) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

l) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

m) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

n) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

o) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

p) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

q) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

r) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

s) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

t) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

u) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

v) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

w) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

x) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

y) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

z) Que consti en acta el sentiment de l'entitat per la mort del seu soci N. Antoni Abois i del vocal de la Junta directiva En Jaume Mir Vives.

Justícia de les peticions fetes per les classes mercantils i industrials sobre la propietat industrial, les aspiracions de les quals, exposades des de fa molt temps per la Unió Gemial, han cristallitzat en la laboriosa i activa campanya efectuada durant els mesos de juny i juliol a la ciutat de Barcelona i en algunes poblacions importants de Catalunya, mitjançant la celebració d'una sèrie d'actes públics.

A la vista de les demanques formulades per alguns dels presents a la reunió, d'abusos que cometen les Companyies d'electricitat amb el canvi de corrent que obliga a la compra de nou «utillatges», s'acordà el nomenament d'una ponència especial per al dit assumpte, i recollir a la secretaria de la Unió Gemial quantes queixes es formulin sobre el particular pels comerciants afectats, siguin o no socis de la casa, per a formar amb els deguts antecedents, el pla de campanya a seguir per a evitar els grans perjudicis que l'actitud de les companyies ve portant a tots els barcelonins en general.

Finalment es donà compte de les aclaracions fetes a la reforma de l'article 198 de la llei del timbre, moment en la secretaria de la Unió Gemial, el degut servei per atendre els qui desitgin consultar sobre l'esmentada reforma.

TARIFES

En la secretaria del Foment del Treball Nacional, es troba a la disposició de quantes persones desitgin consultar-lo, un exemplar del projecte de Tarifes per al transbord i camió, natre de les mercaderies, caruatges i bestiar, de la Companyia del Nord i estacionament Bilbao-Amézoa, durant les hores hàbils d'oficina (de nou a dues de la tarda).

FRUITES I LLEGUMS DEL PAIS

Informació de la casa Miguel Valls i Salvador

Alis capbares a 42 pessetes la dotzena de forces.

Alis (en força) capbares, a 42 pessetes la dotzena.

Ametlles ames cloaca molla, a 160 pessetes els 100 quilos; idem ames cloaca forta, a 70; idem en gra esperança de primera, a 430; idem en gra esperança segona, a 415; idem en gra llargueta, a 450; idem en gra de Mallorca escollida, a 430; idem Mallorca propulsa, a 405; idem Mallorca corrent, a 390 pessetes els 100 quilos.

Escalola de Sevilla, a 85 pessetes els 100 quilos.

Tramussos, a 43 pessetes els 100 quilos.

Mongetes blanques amonquillades, a 115 pessetes els 100 quilos; Prat, a 110; tranquillo superior, a 110; Mongetes corcorros Odesa, a 115 pessetes els 100 quilos.

Matafuga en gra de Castella a 190 pessetes els 100 quilos; de la Manxa, a 190 pessetes.

Veces de Sevilla, a 44 pessetes els 100 quilos.

Fesolots de Castella, a 100 pessetes els 100 quilos; Santa Coloma, a 100 pessetes.

Arros bomba Extra, a 120 pessetes els 100 quilos; bomba flor, a 115; bomba número 12, a 110; bomba especial, a 105; amonquillat número 2, a 81; silecte, a 85; glacé (mate), a 55; farina d'arros, a 75.

Avellanes agresta escollida, a 22 pessetes els 100 quilos; propietari, 78; en gra de primera, a 230 pessetes.

Cocquets pelats, a 90 pessetes els 100 quilos; tres grans de primera, a 125; i de dos grans, a 110 pessetes.

Comi del país, a 400 pessetes els 100 quilos.

Llavor de cànem, a 65 pessetes els 100 quilos.

Prunes claudes, a 15 pessetes els 100 quilos; de Màlaga, a 10.

Xufes garbellades, a 150 pessetes els 100 quilos; propietari, 140.

Datils Hallawee, de primera, a 125 pessetes els 100 quilos.

Llenties país (O) noves, a 10 pessetes els 100 quilos.

Biat de morro Plata, a 34 pessetes els 100 quilos.

Cigrons del sauc número 32, a 180 pessetes els 100 quilos; Xerc número 0, a 140; Xerc número 1, a 135; Xerc número 2, a 125; Xerc número 3, a 120; Xerc pelons, a 105; pelons, a 85; a 90; especials número 21, a 130.

Nous escollides, a 95 pessetes els 100 quilos.

Pinyons trencats de Castella, a 310 pessetes els 100 quilos.

Biat, a 48 pessetes els 100 quilos.

ZENC, PLOM, BLANQUET, MINI, ESTANY

Dia 2 d'agost de 1924

Els preus que regeixen son els següents:

Zenc: En lingots de primera fosa, a 170.

En lingots refinats, a 200.

Xapes número 5, a 225.

Xapes número 6, a 215.

Xapes número 7, a 205.

Xapes números 8, 9, 10, 11, 12, a 190.

13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, a 180.

Planxes ondules números 13 i 14, a 120.

Planxes per a setinar paper, a 127.

Planxes per a calderes de vapor, a 304.

Discos de tires per a gèrrels, a 264.

Claus de zenc, a 358.

Zencs amb especial per a piles, a 273.

Lleclançat, a 273.

Piom: Tubs de piom pur de 6 mil·límetres endavant, a 135.

Tubs de piom pur de 10 m.m., a 135.

Planxa de piom pur de 1,1 i 1,2 m.m., a 135.

Blanquet pur en pols, a 181.

Blanquet pasta pura en barrils de 70 quilos, a 215.

Blanquet pasta pura en caixes de 50 quilos, a 225.

Mini: Pur de piom en barrils de 50 quilos net, a 177.

Pur de piom en barrils de 300 quilos net, a 175.

Pur de piom en barrils de 100 quilos net, a 174.

Pur de piom en barrils de 100 Estany, a 1200.

HORTALISSES I FRUITES

(Informació Matutana)

Dia 2 d'agost de 1924

Alis de primera, de 36 a 40 pessetes la dotzena de forces; de segona, de 28 a 34.

Cebes, de Figueras, de 25 a 30 pessetes la dotzena de forces; de Múrcia, de 18 a 21.

Patales bolado, de 26 a 29 pessetes els 100 quilos.

Raim planta València, de 8 a 11 pessetes els 100 quilos.

Raim Vilanova-Sirena, de 5 a 7 pessetes els 100 quilos.

Pesols del país, de 5 a 8 pessetes els 100 quilos.

Mongetes verdes, de 10 a 14 pessetes els 100 quilos.

Tomates del país, de 1 a 5 pessetes els 100 quilos.

Peres d'Aragó, de 7 a 10 pessetes els 100 quilos.

Pomes d'Aragó, de 8 a 14 pessetes els 100 quilos.

Pressecs, de 6 a 13 pessetes els 100 quilos.

Cola de València, de 1 a 2/50 pessetes la dotzena.

Albergínies, de 0/50 a 1 pessetes els 100 quilos.

Llimones, de 3 a 8 pessetes els 100 quilos.

Esiam, de 0/50 a 1/60 pessetes la dotzena.

Escaroles, de 0/50 a 1 pessetes la dotzena.

Platans, de 1 a 1/25 pessetes la dotzena.

Melons de València, de 10 a 14 pessetes la dotzena.

MERCAT D'OLIS

Dia 2 d'agost de 1924

(Associació Gremial de Negociants d'Oli de Barcelona)

Preus de venda en la plaça:

Oli d'oliva

Corrent bon (55 duros carga), a 239/13 pessetes els 100 quilos.

Corrent superior (57 duros carga), a 248/26 pessetes els 100 quilos.

Classe fina (65 duros carga), a 286/93 pessetes els 100 quilos.

Classe fina extra (70 duros carga), a 304/34 pessetes els 100 quilos.

Preus fermes, amb mercat encalmat.

Oli de pinçola

De color verd de primera, de 147/83 a 152/17 pessetes els 100 quilos.

Groc de primera, de 150/87 a 155/22 pessetes els 100 quilos.

Groc de segona, de 152/17 a 156/32 pessetes els 100 quilos.

(Sense envasos).

Mercat estacionat.

Oli de coco

Biat, a 170 pessetes els 100 quilos.

Cochin, a 215 pessetes els 100 quilos.

Palma, a 220 pessetes els 100 quilos.

(Amb envasos).

Mercat anmat.

